

Op weg naar jou

Van dezelfde auteur

Ingepikt!
Doortrapt!
Liefde enzo
Zo klaar met jou!
Ik dacht het niet

EMILY GIFFIN

OP WEG
NAAR JOU

the house of books

Oorspronkelijke titel

Where we belong

Uitgave

St. Martin's Press, New York

Copyright © 2012 by Emily Giffin

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 by The House of Books,
Amsterdam

Vertaling

Marjet Schumacher

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagillustratie

Getty Images

Foto auteur

Sebastian Thaw

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4186 7

ISBN 978 90 443 4187 4 (e-book)

D/2014/8899/4

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.emilygiffin.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Nancy LeCroy Mohler,
mijn beste vriendin*

Dankwoord

Eerst en vooral wil ik mijn trouwe lezeressen bedanken – van Atlanta tot Warschau en overal daartussenin – omdat zij mijn werk zinvol en leuk maken. De gesprekken met jullie op Facebook, Twitter en bij signeursessies slepen me door elk pijnlijk writer's block heen en herinneren me eraan waarom ik verhalen blijf vertellen. Bedankt dat jullie ze lezen.

Mijn eeuwige dank aan Jennifer Enderlin, al sinds het begin van deze rit mijn redactrice. Dank voor alles, vooral voor je weldoordachte correcties die mijn boeken altijd naar een hoger plan tillen (dit waren je beste kanttekeningen tot nu toe!).

Dank aan Stephen Lee, mijn uitgever en goede vriend. Wat zijn we ver gekomen samen sinds die eerste signeursessie bij Borders, toen de manager de mensen smeekte om te gaan luisteren naar Emily 'Griffin' op de eerste verdieping.

Dank aan zovele anderen bij St. Martin's Press, in het bijzonder Sally Richardson, Matthew Shear en John Murphy. Dank ook aan Jeff Dodes, Matt Baldacci, Jeanne-Marie Hudson, Paul Hochman, Nancy Trypuc, Anne Marie Tallberg, Sara Goodman, Katie Ginda, Bailey Usdin, Stephanie Davis en het voltallige Broadway en Fifth Avenue-verkoopteam. Een luid applaus voor Olga Grlic vanwege haar artistieke talent.

Ik ben zoveel dank verschuldigd aan Theresa Park, mijn agente van absolute wereldklasse, en haar team, Emily Sweet, Abigail Koons en Pete Knapp. Er is niemand die beter werk verricht voor een cliënt – en ik mag je bovendien heel graag. Dank ook aan Mollie Smith en Mara Lubell voor mijn prachtige en goed functionerende website (www.emilygiffin.com!) en aan Sarah Hall, Danielle Burch en Susan Stockman voor hun briljante publicitaire inspanningen.

Mijn speciale dank aan allen die hebben geholpen met dit manuscript, met name Kevin A. Garnett en Batt Humphreys voor het inzicht in de wereld van de televisie; Lisa Elgin Ponder, Doug Elgin en McGraw Milhaven voor de hulp bij alles wat met St. Louis te maken heeft; Allyson Wenig Jacoutot en Jennifer New voor de kanttekeningen met betrekking tot New York (anders zou Kirby nu misschien nog steeds op de Triborough-brug staan!); Adam Duritz en Yvonne Boyd voor hun onbetaalbare kennis van drummen; en Alexandra Shelley voor het helpen vormgeven van dit boek in het beginstadium.

Ik kan mijn familie en vrienden niet genoeg bedanken – voor jullie morele steun en voor het luisteren wanneer ik klaagde dat ik deze deadline nooit zou halen. (Advies aan collega-auteurs: inchecken in een hotel, roomservice bestellen en wijn drinken terwijl je naar Jennifer Aniston-films zit te kijken brengen je niet sneller bij de eindstreep.) Nog even iets over de enige correctie die ik niet kon doorvoeren: Kirby werd verwekt in 1995 tijdens de beroemde hittegolf in Chicago, maar is nu achttien. Lees het boek gewoon over twee jaar nog een keer, dan klopt het allemaal.

Diepe waardering voor mijn assistente en voornaamste vertrouwelijke Kate Brown McDavid en de geweldige Martha Arias, voor alles wat jullie doen om mijn leven op de rails te houden en mijn geest gezond. Ik vind het heerlijk om jullie iedere ochtend te zien.

Eeuwige dank aan Nancy LeCroy Mohler, Mary Ann Elgin en Sarah Giffin voor jullie onvermoeibare input in de vele, véle kladversies van dit manuscript (en al mijn eerdere boeken). Tien jaar geleden waren jullie drieën de eersten die Rachel en Darcy leerden kennen; ik ben zo dankbaar dat jullie me hebben aangemoedigd om hen aan de rest van de wereld voor te stellen.

En bovenal mijn eeuwige liefde en dankbaarheid voor Buddy, Edward, George en Harriet. Hiep hiep hoera voor Team Blaha!

I

Marian

Ik weet wat er gezegd wordt over geheimen. Ik heb het allemaal gehoord. Dat ze je kunnen achtervolgen en in hun greep houden. Dat ze relaties kunnen vergiftigen en dat families erdoor verdeeld kunnen raken. Dat uiteindelijk alleen de waarheid je zal bevrijden. Misschien is dat zo voor sommige mensen en sommige geheimen. Maar ik geloofde werkelijk dat ik de uitzondering was op dergelijke waarschuwingen, en repte met geen woord over mijn bijna twee decennia oude geheim, tegen niemand. Niet tegen mijn beste vriendinnen in mijn meest dronken momenten of tegen mijn geliefde, Peter, in onze meest intieme momenten. Mijn vader wist er niks van en ik besprak het zelfs niet met mijn moeder, de enige die erbij was toen het zich allemaal voltrok, bijna alsof we een onuitgesproken overeenkomst hadden om erover te zwijgen en krampachtig ons best deden om het achter ons te laten. Ik ben het nooit vergeten, geen dag, geen moment, en tegelijkertijd was ik er ook van overtuigd dat het verleden soms werkelijk verleden tijd was.

Ik had beter moeten weten. Ik had die woorden ter harte moeten nemen – de woorden waar het allemaal mee begon op die smoorhete avond zo lang geleden: *je kunt wel op de vlucht slaan, maar je kunt je niet verstoppen.*

Maar die uitspraak, die avond, mijn geheim, is wel het laatste waar ik aan denk wanneer Peter en ik door Bleecker Street slenteren na een uitgebreid diner bij Lupa, een van onze favoriete restaurants in de stad. Na een paar keer stoppen en opnieuw opstarten lijkt de winter definitief voorbij, en de zachte lenteavond wordt nog warmer door de fles barolo die Peter heeft besteld. Het is een van de vele dingen die ik aan hem bewonder: zijn uitstekende smaak in

combinatie met zijn stellige overtuiging dat het leven te kort is voor alledaagse wijn. Alledaagsheid in het algemeen, eigenlijk. Hij is te vriendelijk en werkt te hard om als snob te worden aangemerkt, hij veracht zijn luie trustfondskennissen die ‘nog nooit iets op eigen kracht hebben gepresteerd’, maar hij is beslist een elitair iemand die altijd in invloedrijke kostschoolkringen heeft verkeerdt. Ik voel me niet ongemakkelijk in dat wereldje – maar had me altijd opgehouden in de periferie ervan voordat Peter me meesleurde in zijn maalstroom van privévliegtuigen, jachten en vakantiehuizen in Nantucket en St. Bart’s.

‘Ah! Eindelijk. Geen drab meer op de stoepen,’ zeg ik, blij dat ik hoge hakken en een dun vestje aanheb na maandenlang onflatteuze rubberlaarzen en dikke winterjassen te hebben gedragen.

‘Zeg dat wel... *Quel soulagement,*’ mompelt Peter, en hij slaat een arm om me heen. Hij is waarschijnlijk de enige man die ik ken die het voor elkaar krijgt om te mijmeren in het Frans zonder ondraaglijk pretentius te klinken, wellicht omdat hij een groot deel van zijn jeugd in Parijs heeft doorgebracht, als zoon van een Frans model en een Amerikaanse diplomaat. Zelfs nadat hij op zijn twaalfde naar de Verenigde Staten was verhuisd, mocht hij thuis alleen maar Frans spreken, en zijn accent is even onberispelijk als zijn manieren.

Ik glimlach en leg mijn wang tegen zijn brede schouder terwijl hij een kus op mijn kruin drukt en zegt: ‘Waar nu heen, Champ?’

Hij heeft dit koosnaampje bedacht nadat ik hem op ons derde afspraakje had verslagen bij een verbeterd potje Scrabble om het vervolgens meteen nog eens dunnetjes over te doen, waarbij ik me al die tijd onbeschaamd zat te verkneukelen. Ik lachte en beging de fatale fout om hem te vertellen dat ‘Champ’ de ironische naam was van de hond uit mijn jeugd, een kreupele, blinde chocoladebruine labrador. Daarmee lag het koosnaampje vast. ‘Marian’ werd al snel gedegradeerd tot gemengd gezelschap, momenten van intense harts-tocht, en onze zeldzame ruzies.

‘Toetje?’ opper ik terwijl we de hoek omslaan. We overwegen Magnolia’s cupcakes of Rocco’s cannoli’s, maar besluiten dat we voor allebei al te vol zitten en slenteren in plaats daarvan in com-

fortabele stilte langs cafés en kroegen en menigtes tevreden mensen uit de Village. Dan, aangespoord door de wijn, het weer en een vleugje van zijn kruidige aftershave, hoor ik mezelf eruit flappen: ‘Zullen we trouwen?’

Op mijn zesendertigste en na een relatie van bijna twee jaar speelt de vraag al een tijdje door mijn hoofd, en over het onderwerp wordt regelmatig door mijn vriendinnen gespeculeerd. Maar dit is de eerste keer dat ik het onomwonden bij hem aansnijdt, en ik heb direct spijt van mijn gebrek aan discipline en zet me schrap voor een onbevredigend antwoord. En jawel, de stemming slaat meteen om, ik voel zijn arm om mijn schouder verstijven. Ik zeg tegen mezelf dat het niet noodzakelijkerwijs een slecht teken is; het zou ook gewoon beoerde timing kunnen zijn. Het komt zelfs bij me op dat hij misschien al een ring heeft – en dat zijn reactie meer te maken heeft met het feit dat ik het gras voor zijn voeten wegmaai.

‘Ach, laat ook maar,’ zeg ik met een schel, geforceerd lachje dat de zaak er niet beter op maakt. Het is net zoiets als proberen een ‘ik hou van je’ terug te nemen, of een slippertje ongedaan te maken. Onmogelijk.

‘Champ,’ zegt hij, en hij zwijgt vervolgens een paar tellen. ‘We hebben het zo goed samen.’

De strekking is lief, veelbelovend zelfs, maar het is verre van een antwoord, en ik kan het niet nalaten om hem dat onder zijn neus te wrijven. ‘Dússsss dat betekent... wat precies? Status-quo voor onbepaalde tijd? Laten we vanavond nog naar het gemeentehuis gaan? Iets daartussenin?’ Mijn toon is speels, en Peter grijpt zijn kans om het luchtig te houden.

‘Misschien moeten we toch maar die cupcakes gaan halen,’ zegt hij.

Ik glimlach niet. Het visioen van een ring met diamant, verstopt in een van zijn Italiaanse instappers, begint op te lossen.

‘Grapje,’ zegt hij, en hij trekt me dicht tegen zich aan. ‘Wat vroeg je ook alweer?’

‘Trouwen. Wij. Wat denk je ervan?’ zeg ik. ‘Denk je er überhaupt wel eens... over na?’

‘Ja. Natuurlijk wel...’

Ik voel een ‘maar’ aankomen zoals je de regen al op je gezicht kunt voelen na een oorverdovende donderslag. En jawel, hij besluit met: ‘Maar mijn scheiding is nog maar net definitief.’ Opnieuw een nietszeggend non-antwoord.

‘Juist,’ zeg ik, en ik voel me verslagen terwijl hij een blik in een duistere etalage werpt, ogenschijnlijk verrukt over een uitstalling van boekdrukbriefpapier en Montblanc-pennen. Ik neem me voor om er eentje voor hem te kopen, aangezien ik praktisch geen cadeautjes meer kan bedenken in de categorie wat-koop-je-voor-iemand-die-alles-al-heeft, en dan ook nog iemand die zo precies is als Peter. Manchetknopen, elektronische snufjes, weekendjes weg naar rustieke B&B’s in New England. Hij heeft zelfs een speciaal voor hem gemaakte Lego-eland, de onofficiële mascotte van zijn geliefde Dartmouth.

‘Maar je huwelijk is al heel lang voorbij. Je woont al vier jaar niet meer met Robin samen,’ zeg ik.

Het is een argument dat ik vaak aanvoer, maar nooit in deze context. Meer wanneer we op stap zijn met andere stellen, voor het onwaarschijnlijke geval dat iemand mij ziet als de boosdoener, de maîtresse die er met andermans echtgenoot vandoor is gegaan. In tegenstelling tot sommigen van mijn vriendinnen, die gespecialiseerd lijken te zijn in getrouwde mannen, heb ik nog nooit een knipoog of een drankje in ontvangst genomen van een man met een ring aan zijn linkerhand. En in de jaren voordat ik een relatie kreeg met Peter had ik nul tolerantie voor schimmigheid, spelletjes spelen, bindingsangst of ieder ander symptoom van het peterpansyndroom dat een ware epidemie lijkt, in ieder geval in Manhattan. Deels was dat uit principe en zelfrespect. Maar het was ook een kwestie van pragmatisme, van mijn leven als dertigplusser vormgeven. Ik wist precies wat ik wilde – wíé ik wilde – en dacht dat ik dat kon bereiken door middel van pure inspanning en vasthoudendheid, net zoals ik vastberaden mijn televisiecarrière had nagejaagd.

Dat was ook geen makkelijke weg geweest. Direct nadat ik was afgestudeerd aan de filmacademie van New York University, verhuisde ik naar Los Angeles om als minderwaardige productieassistente te gaan werken bij een Nickelodeon tienersitcom die geen lang

leven beschoren was. Na anderhalf jaar lang te hebben geprobeerd bestellingen voor de lunch foutloos in mijn hoofd te stampen en zonder ook maar één enkel woord voor het programma te hebben geschreven, kreeg ik een baan als lid van het schrijversteam bij een medische dramaserie. Het was een te gekke baan, want ik leerde er heel veel, kreeg de meest fantastische contacten en werkte me op tot *story editor*, maar ik had geen leven meer, en ik had niet zoveel met het programma.

Dus op enig moment waagde ik het erop, verliet de veilige haven van een succesvol programma, en verhuisde terug naar New York, waar ik mijn intrek nam in een knus appartement in Park Slope. Om de rekeningen te betalen verkocht ik een aantal scripts en deed freelanceopdrachten voor bestaande programma's. Mijn favoriete plek om te schrijven werd een kleine bar, een familiebedrijf genaamd Aggie's, waar zich voortdurend drama's afspeelden tussen de vier broers, grotendeels veroorzaakt door de vrouwen met wie ze getrouwd waren en hun Ierse immigrantenmoeder. Ik merkte dat ik mijn andere projecten liet liggen en hun achtergronden begon te schetsen, totdat ineens *South Second Street* geboren was. (Ik verplaatste de bar van hedendaags Brooklyn naar Philadelphia in de jaren zeventig.) Het was geen hoogdravend concept, zoals in toenemende mate het geval leek op televisie, maar ik was van de oude stempel, en vond dat ik een intrigerende wereld kon creëren door mijn manier van schrijven en mijn personages – in plaats van met trucjes. Mijn agent geloofde ook in me, en nadat hij had geregeld dat ik mijn pilot aan alle grote televisiemaatschappijen mocht presenteren, begonnen ze tegen elkaar op te bieden. Ik koos voor een deal met wat minder geld (maar nog steeds genoeg om naar Manhattan te kunnen verhuizen) en meer creatieve vrijheid. En voilà. Mijn droom was uitgekomen. Ik was eindelijk uitvoerend producent. Ik had een eigen programma.

Toen, één intensief jaar later, leerde ik Peter kennen. Lang voordat ik hem daadwerkelijk ontmoette, kende ik zijn naam al uit de wandelgangen en de artikeltjes in *Variety*: Peter Standish, de vermaarde televisiebaas die was weggekocht bij een andere televisiemaatschappij, de redder in spe die voor een ommekeer zou zorgen

in onze teruglopende kijkcijfers, en die onze identiteit opnieuw zou uitvinden. Als de nieuwe algemeen directeur was hij technisch gezien mijn baas en dus niet geschikt om een relatie mee te beginnen, ook dat was een van mijn regels. Maar op de ochtend dat ik hem tegen het lijf liep bij het Starbucks-filiaal in de centrale hal van ons gebouw, stond ik mezelf een uitzondering toe. Ik redeneerde namelijk dat ik niet een van zijn directe ondergeschikten was, aangezien de programmadirecteur een buffer tussen ons vormde in de bestuurlijke hiërarchie. Bovendien had ik al naam gemaakt. Mijn serie werd als een bescheiden succes beschouwd, wat een hele prestatie was voor een programma halverwege het seizoen, dus niemand kon me ervan beschuldigen dat ik hem gebruikte om hogerop te komen of om een haperende carrière een duwtje te geven.

Uiteraard was het op dat moment, toen ik achter hem in de rij stond te luistervinken terwijl hij een ‘dubbele grote cappuccino extra droog’ bestelde, een puur theoretische kwestie. Hij droeg geen ring (dat zag ik direct), maar hij straalde uit dat hij niet beschikbaar was toen ik hem op de schouder tikte, me voorstelde, en hem kordaat en professioneel welkom heette. In het persbericht dat nog steeds in mijn postvak IN zat, had ik gelezen hoe oud hij was – zevenenveertig – maar met zijn dikke bos donker haar zag hij er jonger uit dan ik had verwacht. Hij was ook langer en breder dan ik me had voorgesteld, alles een maatje groter, inclusief zijn hand om zijn beker met extra droge cappuccino.

‘Leuk om kennis met je te maken, Marian,’ zei hij met een charmant maar desondanks oprecht knikje van zijn hoofd, en hij bleef even staan terwijl ik mijn eigen grote latte bestelde en zelfs nog terwijl de barista mijn bestelling klaarmaakte, om tegen me te zeggen dat ik het fantastisch deed met mijn programma. ‘Het wordt goed ontvangen, hè?’

Ik knikte bescheiden en deed mijn best om me niet te concentreren op de elegante snit van zijn kostuum en het kuiltje in zijn gladgeschoren, vierkante kin. ‘Ja. Tot dusverre gaat het goed. Maar we kunnen nog wel meer doen om ons publiek te vergroten... Heb je wel eens gekeken?’

Het was brutaal om de baas van je baas zo in het nauw te drij-

ven, en ik hoorde het antwoord in zijn aarzeling, zag dat hij stond te twijfelen of hij moest toegeven dat hij mijn programma nog nooit had gezien.

Schaapachtig vertelde hij de waarheid en voegde er toen aan toe: ‘Maar vanavond ga ik kijken. Beloofd.’ Ik had instinctief het gevoel dat hij wérkelijk een man van zijn woord was – een reputatie die hij had weten te verwerven in een branche vol hitsige egotrippende gladde jongens. ‘Je weet in ieder geval dat het op donderdagavond wordt uitgezonden,’ zei ik, in de ban van zijn aantrekkingskracht, en ineens voelde ik dat dat niet geheel eenzijdig was. Het was lang geleden dat ik iets wat leek op chemie had gevoeld bij iemand – althans niet bij iemand die op papier zo begerenswaardig was.

De volgende ochtend waren we tot mijn grote vreugde opnieuw allebei om 7.50 uur bij Starbucks, en onwillekeurig vroeg ik me af of hij het expres zo had uitgekiend, net als ik.

‘En, wat vond je ervan?’ vroeg ik met een zweem van verlegenheid – wat normaal gesproken niet mijn stijl was, en zeker niet op mijn werk. ‘Heb je gekeken?’

‘Ja. En ik vond het super,’ verkondigde hij, exact dezelfde koffie bestellend maar dit keer met slagroom, het bewijs dat hij spontaan kon zijn. Ik voelde dat ik stond te stralen toen ik hem bedankte.

‘Strak geschreven. En te gek acteerwerk. Die Angela Rivers is echt fantastisch, hè?’ vroeg hij, verwijzend naar onze eigenzinnige, roodharige hoofdrolspeelster, een aanstormend talent dat vaak werd vergeleken met Lucille Ball. Bij het casten had ik mijn nek uitgestoken en haar verkozen boven een reeds gevestigde ster, een van de beste beslissingen die ik als producent had genomen.

‘Ja,’ zei ik. ‘Ik zie haar ooit nog wel een Emmy winnen.’

Hij knikte aandachtig. ‘O, en trouwens,’ zei hij, met een charmante twinkeling in zijn ogen, ‘ik heb niet alleen de aflevering van gisteravond gezien, maar ik heb online ook de pilot teruggekeken. Plus de rest van het eerste seizoen. Dus dankzij jou heb ik amper vier uur geslapen vannacht.’

Ik lachte. ‘Een namiddag-espressoootje verricht wonderen,’ zei ik terwijl we naar de liften slenterden.

Hij knipoogde en zei: ‘Klinkt goed. Rond halfvijf?’

Mijn hart bonsde terwijl ik knikte, en die dag telde ik de minuten af tot halfvijf. Hetzelfde gold voor de weken die daarop volgden. Het werd ons ritueel, al deden we om de schijn op te houden altijd alsof het toeval was.

Toen ik op een dag had gezegd dat ik gek was op hoeden, werd er door een koerier een pakje van Barneys gebracht. Er zat een zwierige zwarte baret in met een kaartje waarop stond: VOOR MARIAN, HET ENIGE MEISJE DAT IK KEN DAT HIERMEE ROND KAN LOPEN.

Ik belde hem direct op op zijn rechtstreekse interne nummer en was opgetogen toen hij zelf zijn telefoon opnam.

‘Dank je wel,’ zei ik.

‘Geen dank,’ antwoordde hij – met een glimlach, dat kon ik horen.

‘Ik vind hem helemaal te gek,’ zei ik, eveneens met een stralende glimlach.

‘Wat vond je van het kaartje? Was “meisje” oké? Ik heb zitten dubben over “meisje” of “vrouw”.’ Zijn onzekerheid was voor mij een bevestiging dat het hem werkelijk iets kon schelen – en dat hij zich kwetsbaar kon opstellen. Ik voelde dat ik nog meer voor hem viel.

‘Van jou vind ik “meisje” wel leuk,’ zei ik. ‘En ik vind de baret helemaal te gek.’ Ik lachte, kreeg een kriebelig gevoel in mijn buik en vroeg me af wanneer – niet óf – hij me zou vragen voor een officieel afspraakje.

Drie dagen later vlogen we naar Los Angeles voor de Emmy’s met het privévliegtuig van de televisiemaatschappij. Hoewel mijn serie niet genomineerd was, kregen we een heleboel fantastische publiciteit, en ik had me nog nooit zo tevreden gevoeld over mijn carrière. Ondertussen kregen Peter en ik ook zo onze eigen publiciteit, er deden wat geruchten de ronde, overduidelijk vanwege ons koffie-pauzeritueel. Maar we deden alsof er niks aan de hand was, op de rode loper, en nog nadrukkelijker op de afterparty’s, totdat we het allebei geen seconde langer meer volhielden en hij me een sms stuurde die ik nog steeds heb bewaard op mijn iPhone: *Die jurk is oogverblindend.*

Ik glimlachte, dankbaar dat ik niet alleen veel te veel geld had uitgegeven aan een Alberta Ferretti-jurk, maar bovendien had gekozen

voor smaragdgroen in plaats van mijn gebruikelijke zwart. Ik voelde dat ik bloosde, draaide me om en keek in zijn richting terwijl er nog een sms'je binnenkwam: *Al zou-ie op de grond nog beter tot zijn recht komen.*

Ik bloosde en schudde mijn hoofd terwijl hij een laatste sms'je stuurde: *Ik beloof dat ik niet zal proberen om dat te onderzoeken als je met me mee naar boven gaat. Kamer 732.*

Nog geen tien minuten later waren we in zijn kamer, eindelijk alleen, en stonden we elkaar grijnzend aan te kijken. Ik was ervan overtuigd dat hij me onmiddellijk zou gaan kussen, maar hij legde een zelfbeheersing aan de dag die ik onweerstaanbaar vond, een gevoel dat alleen maar sterker werd met ieder glas champagne dat we inschonken. We raakten met het uur meer aangeschoten terwijl we praatten over van alles en nog wat – televisie in het algemeen, onze zender, mijn serie, roddels over acteurs en nog meer drama in bestuurskringen. Hij vertelde me over zijn zoon Aidan, die toen dertien was, en zijn slepende echtscheidingsprocedure. Hoewel hij zijn ex schertsend 'eiseres' noemde, schilderde hij haar niet af als de slechterik, wat ik een verfrissende insteek vond vergeleken bij die van het handjevol andere gescheiden mannen met wie ik iets had gehad. We praatten over de reizen die we hadden gemaakt, onze favoriete hotels en steden, waar we ooit nog eens naartoe hoopten te gaan en wat we in onze carrières wilden bereiken. In sommige opzichten verschilden we van elkaar. Ik gaf de voorkeur aan het Caribisch gebied of traditionele citytrips naar steden als Rome en Londen, terwijl hij hield van exotische avonturen. Hij had ooit door de Gouden Driehoek in Thailand gefietst, een andere keer had hij de Pacaya-vulkaan in Guatemala beklommen. Ook zakelijk had hij meer risico's genomen. Uiteraard was dit bij hem lonend geweest, terwijl ik over het algemeen conflicten uit de weg ging en liever vasthield aan iets waarvan ik wist dat het werkte, ook al was het slechts minimaal. Toch hadden we in de kern gemeenschappelijke waarden: het streven naar het allerbeste en nooit genoegen nemen met minder, een liefde voor New York en alles wat daarbij hoorde, een zekere behoudendheid met in de kern de overtuiging dat we allemaal moesten leven en laten leven, ongeacht wat onze politieke

of religieuze overtuigingen waren. Hij was knap, zelfverzekerd, intelligent en attent – dichterbij perfectie was ik nooit gekomen.

Toen, terwijl de hemel boven Californië geleidelijk zachtroze kleurde, stak hij zijn hand uit en pakte de mijne, trok me op zijn schoot en kustte me zoals ik in geen jaren meer was gekust. Een paar minuten later zeiden we welterusten tegen elkaar, om vervolgens lachend goedemorgen te zeggen.

Binnen een paar weken waren we een stel en hadden we zelfs over en weer uitgesproken dat we geen behoefte meer hadden om andere mensen te zien. Op een avond werden we gefotografeerd terwijl we samen uit eten waren, waarna onze foto verscheen in de roddelrubriek van de krant met als kop: MACTIG LIEFDEKOPPEL: TV-BAAS PETER STANDISH EN PRODUCENT MARIAN CALDWELL. Toen de telefoontjes binnenstroomden van vrienden en bekenden die ons in de krant hadden gezien, veinsde ik een mengeling van ergernis en geamuseerdheid, maar heimelijk genoot ik ervan en knipte het stukje uit de krant om te bewaren voor onze toekomstige kinderen. Het zou te mooi hebben geleken om waar te zijn, ware het niet dat ik altijd had geloofd dat ik iemand zoals hij kon – en zou – vinden.

Maar misschien was het wel dégelijk te mooi om waar te zijn, denk ik nu, terwijl ik met half dichtgeknepen ogen naar hem opkijk en we hand in hand de hoek omslaan. Misschien zitten we op een dood punt. Misschien zal het nooit beter worden dan dit. Misschien ben ik dus toch een van die vrouwen. Vrouwen die blijven wachten of genoeg nemen met minder – of een combinatie van beide. Teleurstelling en onderdrukte woede wellen op in mijn binnenste. Ik ben boos op hem, maar nog bozer op mezelf omdat ik weiger onder ogen te zien dat als iemand een onderwerp mijdt, daar meestal een reden voor is.

‘Ik geloof dat ik maar naar huis ga,’ zeg ik na een langdurige stilte, hopen dat mijn opmerking niet overkomt als manipulatief of een uiting van zelfmedelijden, de twee kaarten die nooit werken in een relatie – en al helemaal niet bij iemand als Peter.

‘Toe nou. Echt?’ vraagt Peter met een zweem van berusting in zijn stem waar ik had gehoopt teleurstelling te horen. Hij is altijd zo beheerst, zo gematigd, en hoewel ik deze eigenschap meestal waardeer,

word ik er nu kriegel van. Hij blijft abrupt staan, draait zich naar me toe en staart op me neer terwijl hij mijn beide handen in de zijne neemt.

‘Ja. Ik ben heel erg moe,’ lieg ik, mijn handen lostrekkend.

‘Marian. Doe dit nou niet,’ protesteert hij zwakjes.

‘Ik doe helemaal niks, Peter,’ zeg ik. ‘Ik probeerde gewoon een gesprek met je te voeren...’

‘Prima,’ zegt hij terwijl hij uitademt en nog net niet met zijn ogen rolt. ‘Dan voeren we een gesprek.’

Ik slik mijn snel slinkende trots in en voel me heel erg klein als ik zeg: ‘Oké. Nou... zie je jezelf ooit nog eens opnieuw trouwen? Of nog een kind krijgen?’

Hij zucht, begint te praten, stopt en probeert het opnieuw. ‘Er ontbreekt niks in mijn leven als dat is wat je vraagt. Ik heb Aidan. Ik heb jou. Ik heb mijn werk. Ik heb een goed leven. Heel goed. Maar ik hou echt van je, Marian. Ik aanbid je. Dat weet je.’

Ik wacht tot er nog meer komt, bedenkend hoe makkelijk het voor hem zou zijn om me tevreden te stellen met een vage belofte: ik weet niet hoe ik het precies zie, maar ik zie jou wel in mijn leven. Of: ik wil je gelukkig maken. Of zelfs: ik sluit niks uit. Iets. Om het even wat. In plaats daarvan kijkt hij me aan met een hulpeloze blik terwijl er twee taxi’s voor onze neus verschijnen, kort na elkaar, een toeval waar ik allerlei betekenissen aan toeken. Ik houd de eerste taxi aan en glimlach geforceerd. ‘We hebben het er morgen nog wel over, oké?’ zeg ik, in een poging te redden wat er nog over is van mijn imago van sterke, onafhankelijke vrouw, me ondertussen afvragend of het enkel een imago is.

Hij knikt terwijl ik een staccato kus op mijn wang in ontvangst neem. Daarna stap ik in de taxi en doe behoedzaam mijn portier dicht, ervoor wakend om het dicht te smijten maar tegelijkertijd ieder oogcontact met hem zorgvuldig mijndend terwijl we weggrijden van de stoeprand, op weg naar mijn appartement in de Upper East Side.

Een halfuur later heb ik mijn alleroudste, meest comfortabele flaneln pyjama aangetrokken en loop ik over van zelfmedelijken als in mijn appartement de intercomzoemer klinkt.

Peter.

Mijn hart maakt een sprongetje van beschamende, nerveuze opluchting en ik ren praktisch naar de hal. Ik haal diep adem en druk op de knop om hem boven te laten komen, starend naar de deur als mijn naamgenoot Champ die op de postbode staat te wachten. Ik stel me voor dat Peter en ik het zullen bijleggen, vrijen, misschien zelfs plannen zullen maken. Ik hoef geen ring en geen belofte van een baby, zal ik zeggen, zolang ik maar weet dat hij hetzelfde voelt als ik. Dat hij ons een leven samen ziet delen. Dat hij zich een leven zonder mij niet kan voorstellen. Ik houd mezelf voor dat dat niets te maken heeft met je settelen – het is het tegenovergestelde – het is wat je voor de liefde overhebt.

Maar een paar seconden later sla ik de hoek om en tref niet Peter aan bij mijn deur, maar een jong meisje met hoekige gelaatstrekken, een smal gezicht en een kleine, puntige kin. Ze is tenger, bleek, en bijna knap te noemen – althans, ik denk dat ze dat over een paar jaar wel zal zijn. Ze is gekleed als een doorsneetiener, compleet met veel te grote rugzak en ketting met vredesteeken, maar ze heeft een beheerste uitstraling, en iets zegt me dat ze niet iemand is die achter anderen aan loopt.

‘Hallo,’ zeg ik, me afvragend of ze verdwaald is of bij het verkeerde appartement staat of dat ze ergens mee komt leuren. ‘Wat kan ik voor je doen?’

Ze schraapt haar keel, verplaatst haar gewicht van haar ene voet naar de andere, en vraagt met een klein, hees stemmetje: ‘Bent u Marian Caldwell?’

‘Ja,’ zeg ik afwachtend.

‘Mijn naam is Kirby Rose,’ zegt ze na enige aarzeling. Ze strijkt haar lange lichtblonde haar achter haar oren, die een tikje aan de grote kant zijn of in ieder geval in een ongelukkige hoek tegen haar hoofd aan staan – een uiterlijk kenmerk dat ik ken als geen ander – en kijkt dan naar haar afgetrapte zwarte laarzen. Wanneer haar ogen de mijne ontmoeten, valt het me op wat voor uitgesproken kleur ze hebben – blauwgrijs met een zwart randje eromheen – en op dat moment weet ik precies wie ze is en waarom ze hierheen is gekomen.